

УДК 338.31

*Красномовець С. О., здобувач вищої освіти
Невмержицька С. М., к.т.н., доцент
Київський національний університет технологій та дизайну*

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Стрімкий розвиток в Україні ринкових відносин потребує від підприємств як використання світового досвіду, так і постійного пошуку своїх нових ідей, підходів, методів у сфері управління ефективністю діяльності. Питання ефективності підприємства займає центральне місце в конкурентній боротьбі за споживача, який обирає більш якісні, сучасні, технологічні, надійні товари або послуги за адекватною ціною, чим створює можливості для стабільного існування підприємства [2, 3]. Останніми роками, через пандемію COVID-19 та повномасштабне військове вторгнення РФ на територію нашої країни, стан економіки значно погіршився. І хоча війна, на жаль, триває, безсумнівно, через певний час бойові дії припиняться, і тоді Україна відновлюватиметься. Саме тому стане ще більш актуальною необхідність пошуку шляхів підвищення ефективності діяльності підприємств, аналізу причин і факторів, що стримують їх розвиток. Для досягнення позитивних результатів діяльності необхідні нові підходи до системи управління ефективністю.

Підприємство працює в певному економічному середовищі, яке впливає на його діяльність. Досконалість податкової та амортизаційної систем, кредитна і фінансова політика держави, стабільність і прогресивність норм чинного законодавства, рівень регулювання цін у національній економіці, система ліцензування – ці та інші незалежні від підприємства чинники безперечно впливають на ефективність його діяльності. Це зумовлює виділення серед чинників підвищення ефективності діяльності групи неконтрольованих підприємством чинників. Удосконалення механізму економічного впливу на підприємства – основна функція держави на шляху підвищення ефективності роботи суб'єктів національної економіки [3].

Ефективність діяльності будь-якого підприємства залежить від багатьох чинників. Особлива увага, зазвичай, приділяється двом основним напрямкам підвищення ефективності використання основних фондів, а саме – екстенсивному та інтенсивному [1, 2].

До екстенсивного напрямку відносяться:

- скорочення простоїв устаткування внаслідок підвищення якості ремонтного обслуговування,
- своєчасне забезпечення основного виробництва висококваліфікованим персоналом, сировиною, матеріалами, паливом, напівфабрикатами та ін.;
- підвищення коефіцієнта змінності роботи устаткування;
- зменшення кількості непрацюючого устаткування тощо.

До інтенсивного напрямку відносяться:

- формування оптимального складу персоналу;
- механізація й автоматизація виробництва;
- заміна діючих технічних засобів на прогресивніші;
- модернізація устаткування;
- впровадження прогресивних технологічних процесів;
- удосконалення управління та організації виробництва і праці;
- поглиблення спеціалізації виробництва;
- збільшення реального фонду робочого часу;
- створення раціональних структур управління;

- створення відповідного морально-психологічного клімату в колективі;
- моральне заохочення працівників;
- поліпшення системи підготовки і перепідготовки персоналу;
- удосконалення систем оплати праці;
- застосування системи участі робітників у прибутках тощо.

Кожен із зазначених напрямків різною мірою впливає на ефективність діяльності підприємства. На кожному етапі діяльності підприємства менеджери мають звертатися до найбільш актуальних і суттєвих за результативністю з них. Проте стратегічний план розвитку підприємства повинен передбачати застосування всіх можливих напрямків підвищення ефективності.

Отже, під економічною ефективністю розуміють максимальну вигоду, яку можна отримати за мінімальних затрат у процесі економічної діяльності з урахуванням додаткових умов, які мають місце в момент визначення ефективності відповідного господарського заходу. Проблема підвищення ефективності виробництва та діяльності підприємства загалом полягає в забезпеченні максимально можливого результату на кожну одиницю затрачених трудових, матеріальних і фінансових ресурсів. Основними напрямками підвищення ефективності роботи підприємства є ресурсний, організаційний та технологічний. Проте отримати найкращий результат та забезпечити достатні темпи зростання ефективності виробництва можливо тільки за умови умілого використання усіх названих напрямків.

Література

1. Григораш О. В., Булигіна Д. О. Фактори підвищення ефективності діяльності підприємств. *Приазовський економічний вісник*. 2018. Вип. 6 (11). С. 154–158. URL: http://pev.kpu.zp.ua/journals/2018/6_11_uk/30.pdf.
2. Денисенко М. П., Гринюк Н. В. Заходи підвищення економічної ефективності діяльності ПРАТ «Чинбар». *Ефективна економіка*. 2018. № 12. DOI: 10.32702/2307-2105-2018.12.4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=6726>.
3. Невмержицька С. М., Марценюк С.О. Причини виникнення та шляхи подолання фінансової кризи на підприємстві. *Ефективна економіка*. 2018. № 1. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/1_2018/68.pdf.

УДК 330.675

Бондарєв М. Р., здобувач освіти III курсу спец. 076 Підприємництво, торгівля та біржова діяльність Київський національний університет технологій та дизайну

ВДОСКОНАЛЕННЯ СТРАТЕГІЇ КОРПОРАТИВНОЇ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Корпоративна соціальна відповідальність (КСВ) є важливим аспектом діяльності підприємств у світі. У суспільстві дедалі більше покупців та безліч організацій орієнтуються на соціальні, екологічні та етичні аспекти діяльності підприємств, і очікують, що вони будуть відповідальнішими та діяти в інтересах суспільства загалом.

Однак, як свідчать дослідження, не всі підприємства ефективно реалізують свою стратегію КСВ, і багато хто з них стикається з проблемами в цій галузі. Для успішної реалізації стратегії КСВ на підприємстві необхідне вдосконалення цієї стратегії та впровадження нових підходів та методів.

Першим кроком при вдосконаленні стратегії КСВ є аналіз поточної ситуації на підприємстві. Необхідно визначити, які аспекти КСВ вже реалізовані, а які потребують додаткової роботи. Для цього можна використовувати методика оцінки соціальної відповідальності компаній, наприклад, Global Reporting Initiative (GRI) або ISO 26000 [1, 4].